

O otázkach, ktoré nie sú hlúpe

Príspevok používateľa KarOWLina, január 2024

Na začiatku roka sme dostali novú profku na občiansku. Prišla sem, kde skapal pes, až z veľkej Bratislavy a hneď na prvej hodine nás zasypala otázkami. Vraj čo sa chceme naučiť a čo nás zaujíma a či čítame noviny. V triede zavládlo trápne ticho, všetci si vymieňali prekvapené a pobavené pohľady. U nás v škole a na dedine sa otázky veľmi nenosia. Zo zvyku som teda mlčala, hoci som sa chcela ozvať. Už vtedy som čítala online noviny a sledovala politikov a političky na Instagrame. Háčik bol v tom, že informácie si často protirečili a navyše tatko hovoril, že aj tak všetci klamú, a tak som nevedela, čomu mám veriť. V tej chvíli mi napadlo, že by som sa jej hádam mohla na toto všetko opýtať, ale nenabrala som odvalu a ona tam len stála a čakala na odozvu, ktorá neprichádzala.

O týždeň neskôr zmenila taktiku. Z tašky vytiahla pokrivanú kartónovú schránku a postavila ju na katedru: „Sem môžete anonymne hádzať otázky. Čo vás zaujíma? Čo vás trápi? Čomu nerozumiете? Žiadna otázka nie je hlúpa.“

Netrvalo dlho a hodiny občianskej začali naberať grády. Rozprávali sme sa napríklad o tom, prečo ísť voliť, ako funguje EÚ a ako zistíme, čo na nete je pravda. Načali sme aj témy, na ktorých sa ľudia zvyknú dobre posekať. Chápete, také tie, pri ktorých tatko doma nadáva, a mne sa zdá, že nemá pravdu. Hodiny boli síce super, ale aký zmysel malo zaoberať sa v triede otázkami, ktoré sú toľkým ľuďom ukradnuté? Vráťalo mi to v hlave celú jeseň, no dnes, keď som išla domov s polročným vysvečkom v ruke, som to konečne pochopila.

Z občianskej sme dostali všetci jednotky, čo ma najprv zarazilo. Neskôr som si však uvedomila, že to bola súčasť taktiky: profesorka Darová za pár mesiacov premenila pozérske pubertiakov utiahnutých do čiernych kapucní na aktívnych diskutujúcich. Netlačila na pílu, čakala, kým sa chytíme na návnadu. Brala nás vážne a nezľakla sa nášho predstieraného nezájmu. Hovorili sme o tom, čo nás trápi, a tak bolo normálne, že nikto nevyrušoval. Tie jednotky boli za diskusiu, nie za názor. Boli za to, že sme sa prestali báť hlúpych otázok. A svet bol zrazu náš. Naučili sme sa pozeráť sa mu rovno do očí – bez ostychu, s odvahou hľadať odpovede.

Čo ak sa napokon za zdanlivým nezajmom skrýva strach pýtať sa? Budem to robiť ako Darová. Pomaly a trpezlivo. Otázkami, nech by zneli akokoľvek hlúpo. Asi začnem od tatka. A vy?